

בש"פ 6710/19 - יעקב פודים נגד ועדת האתיקה במחוז ירושלים של לשכת עורכי הדין

בבית המשפט העליון

בש"פ 6710/19

לפני: כבוד הרשם רון גולדשטיין

המבקש: יעקב פודים

נגד

המשיבה: ועדת האתיקה במחוז ירושלים של לשכת עורכי הדין

**בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך; תשובת
המשיבה מיום 3.11.2019**

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט מ' בר-עם) מיום 17.7.2019 ב-עב"י 19-03-59457 (להלן: פסק-הדין). במסגרת פסק-הדין נדחה ערעור שהגישה מבקש על פסק-דין של בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין מיום 14.2.2019 (בד"א 47/18).

2. על פי הוראות הדין והפסיקה הרלוונטית, עמדו למבקש שלושים ימים להשיג על פסק-הדין (ראו, תקנה 2(ב) לתקנות בתי המשפט (סדרי דין בערעור לבית המשפט העליון לפי חוק לשכת עורכי הדין), התשמ"ט-1988 (להלן: תקנות סדר הדין בערעור); בש"פ 6447/11 מסאלחה' ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין (20.9.2011); בש"פ 1051/15 בנרי נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין (3.3.2015); בש"פ 1874/16 כהן נ' ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין - מחוז חיפה (25.5.2016) (להלן: עניין כהן)). כמו

עמוד 1

כן, ובדומה לדין הפלילי, ימיה הפגרה באים במניין הימים לצורך הגשת הליכים ערעוריים הנוגעים לדין המשמעתי במוסדות לשכת עורכי הדין (ראו, בש"פ 6803/13 לאורפליקסברוטדני' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין, פסקה 1 (15.10.2013); להלן: עניין פליקסברוטד). על רקע זה ובשים לב להוראת סעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, המועדה אחרון להגשת ההליך הערעורי על פסק-הדין מיום 17.8.2019 היה בעניינינו ביום 8.9.2019 (ראו והשוו, בש"פ 6569/19 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (3.11.2019)). ויודגש כי כללים אלה הינם ידועים וברורים, ובצדק ציינה כבוד הרשמת (כתוארה דאז) ל' בנמלך בעניין כהנכי "כיום לא קיימת איבה הירות בעניין" (שם, פסקה 2).

3. הבקשה להארכת מועד הגשה בחלוף למעלה מחודש (10.10.2019). זאת, לאחר שביום 2.10.2019 ניסה המבקש להגיש את ההליך למזכירות בית משפט זה אך המזכירות דחתה את ההליך מן המרשם בשל האיחור שנפל בהגשתו. חרף הפסיקה המפורשת המפורטת לעיל ועל אף שהמזכירות דחתה כאמור את ההליך מן המרשם, חוזר המבקש וטוען בבקשה שלפני כי בהליכים משמעתיים ימי הפגרה אינם באים במניין הימים. לצד האמור טוען המבקש כי ככל שימי הפגרה נמנים במניין הימים, "הרי שמדובר בטעות, בתום לב מוחלט".

4. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דיין הבקשה להידחות. תקנה 2(ב) לתקנות סדר הדין בערעור קובעת כי ניתן להאריך את המועד להגשת הליך ערעורי מכוח תקנות אלה "מטעמים מיוחדים שיירשמו". אכן, בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי לנוכח מהותו של ההליך המשמעתי, המצוי במעגלה "מעין-פלילי", יש להחיל את הדרישה ל"טעמים מיוחדים" באופן מקל יותר בהשוואה להליכים אזרחיים "רגילים" (ראו עניין פליקסברוטד, פסקה 3; בר"ש 1958/09 ברינ' הועדה המחוזית של לשכת עוה"ד בתלאביב, פסקה יג' (10.5.2009); להלן: עניין ברי). עם זאת, הארכת מועד להגשת הליך ערעורי כדוגמת ההליך דנן לא תינתן כדבר שבשגרה ובנסיבות העניין סבורני כי המבקש לא הרים את הנטל הנדרש בהקשר זה ולמסקנה זו הגעתי גם לאחר בחינת בקשתו בהתאם לאמת המידה המקלה כאמור לעיל. כפי שצוין, הטעמות וציון המבקש לא יאחזרו (ואף טעם זה הוצג אך "משום הזהירות") הינו טעמות שבדין ואולם הלהכידועה היא כי "טעמות שבדין" איננה מהווה כשלעצמה "טעם מיוחד" וכך גם נפסק ביחס להליכים ערעורים המופנים דוגמת ההליך מושא הבקשה דנן. זאת ועוד, כפי שצוין בפסיקה גם בהליכים פליליים של ממש, בהם נבחנת אמת מידה הפחותה של "טעם סביר המניח את הדעת", ארכה מחמת טעמות שבדין אינה ניתנת כדבר שבשגרה, וכל מקרה הנבחן לגופו על פי נסיבותיו (עניין פליקסברוטד, פסקה 3). בנסיבות העניין אין בידילקבוע כיהטעות, ככל שאכן אירעה (שהרי אין זה ברור אם המבקש מכיר בה, אם לא), הייתה סבירה בנסיבות העניין, ובפרט שמדובר באיחור שאינו קצר כלל ועיקר. לאלמותר לציון כי המבקש אף לא סיפק טעמים מבורר מדוע המתין שמונה ימים נוספים, מעת דחיית ההליך מן המרשם, לצורך הגשת הבקשה שבכותרת. לאמור עד כה אוסיף ואדגיש כי אוסיף כי כיוון שההליך - בקשת רשות ערעורב"גלגורביעי" - אינם נחזים להיות גבוהים כלל ועיקר (ראולמשל 5568/12 פלונינ' וועדת האתיקה של לשכת עוה"ד בישראל, פסקה ט' (2.9.2012); עניין ברי, פסקה ז').

5. בשים לב למכלול הטעמים המפורטים לעיל ומבלי להקל ראש בטענותיו של המבקש כמו גם בעונש שהושת עליו, לא שוכנעתי כי המבקש עמד בנטל הנדרש למתן ארכה.

בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות וכך אני מורה. לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ג' בכסלו התש"ף (1.12.2019).

רון גולדשטיין, שופט
ר ש ם
